

Til § 4

Udformningen af § 4 repræsenterer en væsentlig skærpelse af hidtidig praksis, bortset fra tilfælde, hvor der alene er tale om bagatelforseelser.

Navnlig fremhæves, at ubetinget straf af hæfte eller fængsel i indtil 3 måneder er til hinder for naturalisation i 8 år fra gerningstidspunktet mod nu mindst 5 år, og at fængselsstraf på 3 måneder eller derover efter forslaget er til hinder for naturalisation i mindst 10 år mod i øjeblikket 7 år fra straffens udståelse. Samtidig indføres den forbedring, at der efter fængselsstraf på 6 måneder eller derover ikke kan opnås dansk indfødsret. Udformningen af § 4 repræsenterer en skærpelse i forhold til de af regeringspartierne, Venstre og Det Konservative Folkeparti torsdag den 30. marts 1995 aftalte stramninger, som langtfra er tilstrækkelige.

Til § 5

Reglerne om naturalisation for ansøgere, der har modtaget sociale ydelser i henhold til lov om social bistand m.v., ændres efter forslaget, navnlig således at karenstiden forlænges fra 5 til 6 år efter hjælpens ophør. Der sker tillige den skærpelse af reglerne, at bistand m.v. skal være tilbagebetalt forud for naturalisationen. Det er således uden betydning, om de sociale myndigheder på mere eller mindre vilkårligt grundlag har eftergivet gælden.

Til § 6

Reglen er præciseret i forhold til den hidtidige regel, der lægger vægt på det ganske uklare kriterium, om skatterestancen skyldes forhold, »der ikke kan lægges ansøgeren til last«.

Til § 7

Som bekendt opgav Folketingets flertal og Indenrigsministeriet for få år siden kravet om, at en ansøger for at blive accepteret skulle være integreret i det danske samfund. Dengang foretog politiet en meget indgående undersøgelse af, i hvilket omfang ansøgeren havde opbygget relationer til danskerne på sin arbejdsplads og i privatlivet, ligesom politiet aflagde besøg i ansøgerens hjem og beskrev hjemmets indretning i politirapporten. En så indgående undersøgelse fandt det politiske flertal uværdigt og tog derfor initiativet til at fjerne kravet om integrering i det danske samfund. Til gengæld er kravet om sprogkundskaber vigtigt.

Den hidtidige administration af kravet om sprogkundskaber er imidlertid ikke tilfredsstillende. Der stilles i praksis alene krav om, at ansøgeren skal være i stand til uden nævneværdige vanskeligheder at føre en samtale på dansk med den accent, der måtte være naturlig for den pågældende. Derimod kræves ikke, at ansøgeren skal være i stand til at skrive og læse dansk, og den pågældende behøver ikke at have dansk som hjemmetsprog.

Ansøgere, der på grund af manglende sprogkundskaber får afslag på deres ansøgning om indfødsret (og det drejer sig om flere hundrede på årsbasis), bliver normalt tilbudt at møde til en samtale i Justitsministeriet med henblik på en ekstra vurdering af danskundskaberne. Begrundelsen er et ønske om at undgå den forskelsbehandling, der kan forekomme, fordi samtalerne med ansøgerne foregår i 54 lokale politikredse samt på de 5 københavnske politistationer.

I nogle tilfælde bliver samtalen i Justitsministeriet afgørende for, at ansøgningen alligevel imødekommes.

Formålet med den ændrede formulering af § 7 er at sikre, at danske statsborgere både i skrift og tale behersker det danske sprog på et rimelig højt niveau. Det er af mange grunde yderst uheldigt, hvis en stor, og voksende gruppe af danske statsborgere udgør en sproglig underklasse, der måske ikke forstår det danske skriftsprog og ikke kan formulere sig tilfredsstillende i samkvem med andre danskere.

Ændringen medfører, at der tilrettelægges en skriftlig og mundtlig prøve, hvor kravene er ensartede og kendte. Ansøgerne får derved mulighed for at forberede sig gennem frivillig undervisning.

Til § 10

Bestemmelsen tager fat om og søger at løse det problem, der for en del ansøgere er yderst reelt, nemlig loyalitetskonflikten mellem på den ene side kravet om loyalitet over for dansk lovgivning og på den anden side det tilsvarende krav om loyalitet over for oprindelseslandets lovgivning, religiøse eller kulturelle regler, skikke og sædvaner.

Den foreslåede regel pålægger danske myndigheder at vejlede ansøgere om, at fremmed ret altid skal tilsidesættes, hvis der foreligger konflikt i forhold til dansk ret. Samtidig påhviler det ansøgere at underskrive en erklæring, hvori ansøgerne bekræfter at ville overholde denne forpligtelse. Denne regel vil være en hjælp ikke mindst for ansøgere, der ønsker at stræbe frem mod en høj grad af integration i det danske samfund.